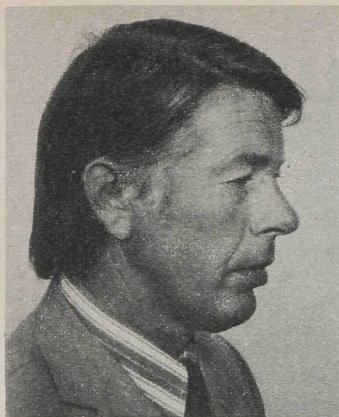

dagboeknotities

van ds. S. A. Boonstra,
universiteitspastor

schreef is nog maar 35 jaar. (Klaus Grimm.) Wat moet dat worden? Ik heb respect voor zijn geleerdheid en voel me wat sullig. Misschien neem ik het te serieus. Na vijven sluit ik de kamer. Nog even naar het ziekenhuis. Mijn patiënt takelt snel af. Maar 't kan nog weken duren, zeggen de artsen. Onvoorstelbaar. Ik hoop, dat het niet lang meer duurt. De man is klaar. Geweldig om zoiets mee te maken. Een geladen „dag dominee” komt uit z'n mond als ik wegga.

's Avonds is het weer verrukkelijk. Ik laad de caravan uit. We drinken koffie in de tuin. Mijn vrouw leest, ik blader in een periodiek voor postzegelverzamelaars. Om één uur het licht uit voor de nacht.

Donderdag

Terwijl ik m'n kamer binnenloop gaat de telefoon. Het is Ruud Kapteyn van „buitenland”. De definitieve tekst van het memorandum over Potchefstroom is klaar. Hij komt het brengen plus een boekje, waarin prof. v.d. Berg artikelen heeft verzameld, die wijlen prof. J. H. Bavinck eertijds schreef over apartheid. We praten over de boycot van de AMRO-bank. Ik ben daar klant. Moet ik naar een andere bank? Je kent de mensen van het kantoor. We realiseren ons de problemen, die ook ontstaan voor de mensen die daar werken. Ik besluit een brief te schrijven naar de directie. Kapteyn en ik zijn het er over eens, dat het puur-economisch argument van de bank tegenover de Wereldraad moreel niet te verantwoorden is.

Tijdens het zituur krijg ik bezoek van iemand van de afdeling financiën en economie van de VU. Punt van gesprek is het feit, dat weduwen van VU-medewerkers vaak vergeten worden. Beiden geloven we, dat gebrek aan aandacht vaak meer toegeschreven moet worden aan verlegenheid dan aan onverschilligheid.

Na dit bezoek lees ik nog eens het memorandum. 't Geeft een goed overzicht van de ontwikkelingen. Van de pedel krijg ik een agenda en bemerk, dat met geen woord gerept wordt over de gebedsdienst, die bij gelegenheid van de opening van het academische jaar zal worden gehouden. Ik ga naar

Postema, secretaris Universiteitsraad. Hij zal voorzitter Kuiper op de hoogte stellen. Vanmiddag om vier uur terugkomen. Kuiper zal er dan ook zijn.

Na de lunch probeer ik „Küng” te lezen. 't Gaat niet vlot; ik heb slaap en gun mezelf ter opwekking een koffie in de cantine. Ontmoet daar een medewerker, die ik 25 jaar geleden voor het laatst zag. Terug op mijn kamer begin ik aan de artikelen van Bavinck. Om vier uur ben ik bij Postema en Kuiper. We besluiten de zaak van de gebedsdienst rond te maken morgen rondom twaalf uur. Ik ga nog even naar het ziekenhuis. Mijn patiënt herkent me. Meestal is hij „weg”. Ik ben erg gelukkig met zijn reactie. Naar huis. Ik moet het eten verzorgen. Mijn vrouw zal tot tien uur afwezig zijn. Na de maaltijd wil ik terug naar de VU om wat administratie te doen: rekeningen betalen. Krijg geen kans. Ons pijporgel(tje) wordt gebracht. (We zijn kortgeleden verhuisd.) Het stond nog in het oude huis.

Vrijdag

In de fietsenstalling ontmoet ik Tjitse Baarda, eindelijk eens bruin. Was met geen stok op vakantie te krijgen. Hij blijkt er inderdaad twaalf dagen „uit” te zijn geweest. We besluiten even door te praten in de cantine. Hij heeft het druk met een feestbundel voor prof. Schippers. Gesprek moeilijk weer te geven. 't Kwam wel weer neer (we hadden eerder contact) op de relatie Schrift-geloof. En dat om 9 uur 's morgens.

Aan het eind van de morgen volgens afspraak naar Kuiper en Postema. Germon Knoop van pers en voorlichting is er ook. Samen regelen we het een en ander voor de gebedsdienst op 1 september a.s. Ik neem op me in Ad Valvas te schrijven.

De middagpauze gebruik ik voor een bezoek aan de bank en het postkantoor. Ik fiets rond met een soort vrijdagsgedoele dat heel anders is dan toen ik nog in de gemeente werkte. Toen was het nogal beklemmend. De diensten van zondag kwamen angstig dichtbij. Nu is het een gevoel van vrijheid.

Terug op mijn kamer lees ik verder in de artikelen van Bavinck. Belangrijk, dat v.d. Berg ze verzameld heeft. Ze lijken me nog steeds

actueel. Geweldig zoals Bavinck zich in situaties kon inleven. Ik krijg wat meer inzicht in de gedachtenpatronen van de (blanke) Afrikaners.

Ik breng een kort bezoek aan het ziekenhuis. Mijn patiënt slaapt. Ik praat een ogenblik met zijn vrouw en een zwager.

Dan naar huis. Na het eten probeer ik wat te slapen. We moeten vanavond nog op bezoek. Ik heb een vaatdoekgevoel. Al een paar jaar ben ik gastheer van een virus, dat af en tot opspeelt. Meer lastig dan gevaarlijk. Ik kom 's nachts moeilijk in slaap. Door de warmte en het gejaan van steekmuggen, die we in het noorden „neeffes” noemen. Ik slaap heerlijk en ga fit op bezoek. Te laat thuis. Morgen uitslapen.

Zaterdag

Als we wakker worden is de morgen bijna voorbij. Wel jammer, maar de nacht was niet zo best. Het was al vier uur geweest, toen ik het laatste „neeffe” in onze slaapkamer met een badhanddoek velde. We doen eerst boodschappen en eten wat uit het vuistje. Ik haal de caravan nu helemaal leeg en haak hem aan. Hij moet naar de dealer voor een paar kleine reparaties en dan de winterstalling in. Dat betekent een tochtje naar Harderwijk.

Op de heenreis stoppen we bij de Maxi's in Muiden. Een enorme supermarkt. We leveren daar twee vakantie stoeltjes in, kortgeleden daar gekocht. Beiden waren na een paar dagen al kapot. We blijken niet de enige klagers. Terugname is geen enkel probleem. Uit „dankbaarheid” kopen we nog wat levensmiddelen, ook twee gebakken visjes, die we buiten op het parkeerterrein opeten. Dan naar Harderwijk.

In het begin van de avond zijn we weer thuis. Met de kinderen kijk ik naar de „Wrekers” voor de TV. Daarna klaargemaakt voor een feest. Vrienden waren onlangs vijftien jaar getrouwd.

Veel mensen op het feest, mij voor een groot deel onbekend. De zondag is al begonnen als we weer thuis zijn. Een wat lege week is voorbij. De vakantie wijkt kennelijk langzaam uit een universitaire gemeenschap.